

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. D.**, zast. Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 4, Praha 1 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2014, č. j. MV-4058-4/SO-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2015, č. j. 11 A 150/2014 – 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

Stěžovatelova žaloba směřovala proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno předchozí rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán“) ze dne 3. 12. 2012, č. j. OAM-01761-18/ZR-2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Výrokem prvostupňového rozhodnutí bylo stěžovateli dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky, když správní orgán zjistil, že stěžovatel nepobýval na zdejším území po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky.

Žalobou stěžovatel namítal, že realizací zrušení povolení k trvalému pobytu by s ohledem na ustanovení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod došlo k omezení a vyloučení jeho práva na styk s dětmi a vnoučetem, na čemž společnost nemůže mít žádný zájem. Stěžovatel rovněž namítal, že prvostupňové rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí žalovaného, vychází z nesprávných skutkových zjištění. Správní orgán učinil závěr o nepřítomnosti stěžovatele na území České republiky na základě razítek z jeho cestovního dokladu, ačkoli dle současné praxe spíše nejsou razítka do pasu vyznačována. Dále stěžovatel uvedl, že na území České republiky podniká a že jeho nepřítomnost zde by jeho podnikání fakticky znemožňovala. Správní orgány se rovněž nezabývaly intenzitou zásahu negativního rozhodnutí do soukromého života stěžovatele, který v České republice pobývá již šestnáct let, je trvale začleněn do zdejší společnosti, má zde své přátele i rodinu, považuje Českou republiku za svůj domov a je zde zvyklý žít.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, jehož výrokem stěžovatelovu žalobu zamítl, zejména uvedl, že závěr o nepřítomnosti stěžovatele na území České republiky nevyplývá pouze z otisků razítek (či jejich absence) v cestovním pasu stěžovatele, ale též ze samotné výpovědi stěžovatele ze dne 25. 9. 2015, která byla stěžovatelem účelově zpochybněna poté, kdy se dozvěděl o relevanci délky trvání své nepřítomnosti na území České republiky ve vztahu k jeho povolení k trvalému pobytu. Pokud jde o druhou podmínku zrušení povolení k trvalému pobytu – přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, odkázal městský soud na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu či některá rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva. Posléze konstatoval, že stěžovatel sice prokazatelně získal povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny již v roce 1998, ale nepodařilo se mu prokázat, že na území České republiky žil ve společné domácnosti se svou manželkou M. R. Při argumentaci s poukazem na existenci rodinných vazeb přitom stěžovatel uvádí především své děti z předchozího manželství a vnuky, a kromě neobjektivních a nekonkrétních tvrzení o podnikání v České republice žalobce neuvedl žádné jiné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o jeho základních životních vazbách v České republice či plné integraci do zdejší společnosti. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného přitom vyplývá, že žalobce s manželkou nesdílí společnou domácnost, že na jeho osobu není bezprostředně vázán pobyt žádného rodinného příslušníka, že na území České republiky pobývají v době vydání rozhodnutí dvě již dospělé děti žalobce z předchozího manželství s rodinami, nicméně realizace rodinných vztahů je možná také v rámci institutu přechodného pobytu na krátkodobé vízum. Správní orgány tak nepostupovaly v rozporu se zákonem.

Rozsudek městského soudu napadá stěžovatel kasační stížností, kterou odůvodňuje tvrzením, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení, tedy důvodem dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z některých stěžovatelových námitek lze rovněž vyvodit tvrzení, že řízení před krajským soudem trpělo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl městský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit [§103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Dle stěžovatele městský soud nesprávně posoudil otázku, zda správní rozhodnutí, kterým bylo žalobci zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, nezasahuje zcela nepřiměřeně do jeho práva na soukromý život a ochranu rodiny.

Stěžovatel namítá, že žalovaným ani městským soudem nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že od zahájení správního řízení o zrušení trvalého pobytu nepřetržitě pobývá na území České republiky. Dále má stěžovatel za to, že povaha dotčeného zájmu nedosahuje

pokračování

takového stupně závažnosti porušení veřejného pořádku, jako je například spáchání trestného činu cizincem. Došlo toliko k pochybení při neotisknutí razítek do cestovního pasu stěžovatele, což je příčinou závěru správních orgánů o nepřítomnosti stěžovatele na území České republiky v časovém úseku delším dvou let. Stěžovatel přitom pobývá na území České republiky od roku 1998, tedy více než 17 let. Má zde svou nejbližší rodinu, své přátele a považuje Českou republiku za svůj domov, kde je zvyklý žít. Stěžovatel zde vede dlouhodobě řádný život. Není přitom rozhodné, zda žije ve společné domácnosti se svou manželkou či nikoliv.

Pokud jde o žalovaným reflektovaný vztah stěžovatele a jeho manželky, konstatuje stěžovatel, že po více než sedmnácti letech manželství sice došlo k určitým změnám v tomto vztahu, nicméně se svojí manželkou se stýká a řeší spolu společné záležitosti. Jejich přátelské vztahy přetrvávají, o čemž svědčí i formální trvání jejich manželství.

Na území České republiky pobývá stěžovatelova rodina, tj. syn A. M. D., nar. dne X, se svou manželkou, jejich dcerou P. D., narozenou dne X v České republice. Žije zde rovněž dcera stěžovatele D. S. A. (nar. X). Stěžovatel má se svými dětmi jakož i s rodinou svého syna velmi vřelé vztahy a často se navštěvují, resp. žijí pospolu, za trvalé finanční podpory stěžovatele.

V případě odebrání povolení k trvalému pobytu by stěžovatel byl vyloučen z rodinného života svých dětí a vnoučat. S ohledem na věk stěžovatele lze mít za to, že již další rodinu nezaloží a byl by tak nucen strávit zbytek života bez možnosti intenzivních návštěv u své rodiny. Nuceným odjezdem stěžovatel rovněž přijde o možnost dalšího podnikání, kdy k tomuto je zapotřebí účasti na osobních jednáních v České republice, přičemž povaha jeho podnikání neumožňuje jeho distanční výkon. Přišel by rovněž o zázemí, které si zde budoval více než 17 let, byl by nucen přerušit vazby na své přátele, čímž by došlo k vyloučení z jeho stávajícího sociálního života.

Stěžovatel poukazuje též na svůj věk, kdy v jeho 56 letech není pravděpodobné, že by byl v tomto věku schopný žít trvale sám bez přítomnosti svých dětí a vnoučat. Jeho zdravotní stav je možné v současné době hodnotit jako odpovídající jeho věku, nicméně s ohledem na pokročilost jeho věku lze mít za to, že se bude zhoršovat, a je velmi pravděpodobné, že se jednou stane zcela závislým na pomoci své rodiny.

Ze všech těchto skutečností pak stěžovatel dovozuje, že se městský soud a žalovaný nevypořádali dostatečně s otázkou proporcionality rozhodnutí s ohledem na intenzitu zásahu do stěžovatelova rodinného a soukromého života.

Stěžovatel rovněž rozporuje skutkové zjištění správních orgánů, dle kterého nepobýval na území České republiky po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky. V kasační stížnosti namítá, že je v současné době schopen prokázat, že minimálně dvakrát cestoval z Kyjeva do Prahy autobusem konkrétní dopravní společnosti v přesně vymezených dnech. Jako důkaz k tomu navrhuje výpis z evidence cestujících této společnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti. Dospěl přitom ke zjištění, že kasační stížnost byla podána v zákonem stanovené lhůtě, směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, byla podána osobou k tomu oprávněnou (účastníkem řízení před krajským soudem) a obsahuje některý z důvodů dle § 103 odst. 1 s. ř. s. Zároveň nelze shledat nepřípustnost kasační stížnosti ve smyslu § 104 téhož zákona. Kasační stížnost je tudíž přípustná. Další podmínky řízení o kasační stížnosti

byly též naplněny, neboť stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a uhradil soudní poplatek spojený s podáním kasační stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů, přičemž vážil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, ke kterým by měl přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Dle stěžovatele došlo na straně městského soudu k nesprávnému posouzení právní otázky přiměřenosti zásahu prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného do jeho práva na soukromý život a ochranu rodiny. Městský soud dle stěžovatele nesprávně aplikoval kritéria posuzování přiměřenosti zásahu do jeho práva na soukromý život a ochranu rodiny, neboť v opačném případě by nemohl dospět k závěru o jeho přiměřenosti.

Jelikož stěžovatel brojí proti výsledku posouzení výše popsané právní otázky městským soudem, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné pro účely přezkumu závěru městského soudu nejprve přiblížit pojem přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z hlediska zásahu takového rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života držitele povolení (§ 871 odst. 1 *in fine* zákona o pobytu cizinců).

Pokud jde o přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života v obecné rovině, zabýval se Nejvyšší správní soud jejím posuzováním ve své judikatuře opakovaně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, zejména bod 23; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008 - 75; srov. rovněž rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, č. j. 22 A 33/2010 - 35 či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 - 89). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, str. 958-959). V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65; či nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv

pokračování

na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *in fine* vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 45).

Důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu je dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a zároveň jednou z podmínek takového postupu objektivní okolnost, že jeho držitel nepobývá na území České republiky po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky. Současně s rozhodnutím správního orgánu o zrušení povolení k trvalému pobytu je přitom třeba vydat výjezdní příkaz, jak stanoví § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Hlavním negativním důsledkem zrušení povolení k trvalému pobytu je tudíž pro jeho držitele povinnost vycestovat (§ 50 odst. 6 zákona o pobytu cizinců). I v tomto je třeba spatřovat zásadní odlišnost od správního vyhoštění, v jehož rámci se navíc stanoví doba, po kterou nelze vyhoštěnému umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že pokud jde o typovou intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života cizince, jenž může být způsoben zrušením povolení k trvalému pobytu, je tato v zásadě mírnější než je tomu u potenciálního zásahu představovaného důsledky uložení správního vyhoštění či zamítnutí žádosti o udělení pobytového povolení.

Ve vztahu k ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců pak lze důvodně předpokládat, že soukromý i rodinný život držitele povolení k trvalému pobytu bude v zásadě reflektovat jeho dlouhodobou nepřítomnost na území České republiky, pokud jde o uspořádání jeho soukromých a rodinných záležitostí.

Nejvyšší správní soud též připomíná, že zákon o pobytu cizinců nestanoví držitelům povolení k pobytu povinnost zdržovat se na území České republiky; naplnění výše zmiňované podmínky časově vymezené nepřítomnosti držitele povolení proto nelze považovat za porušení jeho právní povinnosti, které by jinak mohlo představovat překážku pro jeho další setrvání na území České republiky.

Ze správního spisu a odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že stěžovatel ve správním řízení a později v řízení před městským soudem brojil proti správnosti zjištění o jeho nepřítomnosti na území České republiky po více než dva po sobě jdoucí roky. V řízení o kasační stížnosti je tomu obdobně, přičemž k prokázání svého tvrzení nenaplnění dané podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu navrhuje stěžovatel důkaz prostřednictvím výpisu ze seznamu cestujících konkrétních autobusových linek.

Nejvyšší správní soud navržený důkaz neprovedl pro nadbytečnost. V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 25. 9. 2012, č. j. OAM-01761-15/ZR-2012,

je zaznamenána následující výpověď stěžovatele: „Naposledy jsem byl v České republice do 5. 5. 2010, kdy jsem odcestoval pracovně a mimo území ČR jsem setrval až do nynější cesty do České republiky (tj. do 24. 8. 2012 – pozn. NSS).“ Z protokolu dále vyplývá, že správní orgán prvního stupně předložil stěžovateli listinu obsahující sdělení Velvyslanectví České republiky na Ukrajině (dále jen „Velvyslanectví“) ze dne 31. 5. 2012, č. j. 5459/2012, dle kterého stěžovatel dne 24. 5. 2012 uvedl, že naposledy byl v České republice dne 5. 5. 2010 a že se v nejbližší době do České republiky nechystá, a proto se dostavil na konzulární úsek Velvyslanectví, aby si nechal ověřit plnou moc pro svou sestru k jednání s Československou obchodní bankou, a že na Ukrajině setrvává, aby se staral o své děti. Stěžovatel nepopřel pravdivost údajů přeložené listiny, dodal však, že v oné době nevěděl, že nemůže být mimo území České republiky po dobu delší než dva roky. Nepředpokládal, že bude mimo území tak dlouho, ale musel v zahraničí zůstat.

Důkazní návrh stěžovatele je tedy v příkrém rozporu s jeho dřívějšími vyjádřeními, pročť se jeví být účelovým. Stěžovatel rovněž nikterak neozřejmil, proč nenavrhl tyto důkazy již v řízení před správním orgánem.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že zjištění správních orgánů o nepřítomnosti stěžovatele na území České republiky po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky je dostatečně podloženo obsahem správního spisu. Pokud stěžovatel vytýká takovou vadu řízení, není jeho výtka důvodná, a neexistoval tedy důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného městským soudem.

S přihlédnutím k tomu, že stěžovatel po dobu delší než dva po sobě následující roky nepobýval na území České republiky, jeví se Nejvyššímu správnímu soudu značně nepravděpodobná důvodnost jeho tvrzení, dle kterého dojde v souvislosti se zrušením povolení k trvalému pobytu k nepřekonatelným obtížím při výkonu jeho údajné podnikatelské činnosti. Neopodstatněnost tohoto stěžovatelova tvrzení je zřejmá i z jeho vlastního vyjádření, učiněného před Velvyslanectvím, dle něhož se do České republiky v nejbližší době nechystal, pročť žádal o ověření podpisu na plné moci pro svou sestru pobývajících v tuzemsku, na základě které by jej mohla zastupovat při jednáních s bankou.

Jak již bylo uvedeno výše, zrušení pobytového oprávnění stěžovatele je spojeno s povinností vycestovat, nestaví však překážku jeho pozdějšímu návratu do České republiky ani jeho dalšímu pobytu zde. S ohledem na tuto skutečnost se Nejvyššímu správnímu soudu nejeví jako důvodná stěžovatelem vyjádřená obava, že důsledkem zrušení jeho povolení k trvalému pobytu bude vyloučení z rodinného života jeho dětí a vnoučat.

Samotné zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nelze obecně považovat za sankci následující porušení právní povinnosti držitele povolení, ale spíše za formálně-právní zohlednění objektivní skutečnosti (nepobývání na území České republiky), ze které logicky vyplývá faktické dlouhodobé nevyužívání daného pobytového oprávnění. Má-li za dané situace být poměřována intenzita předmětného zásahu do soukromého a rodinného života držitele rušeného pobytového povolení s intenzitou zájmu na jeho zrušení (který spočívá zejména v požadavku souladu formálně-právního a materiálního stavu pobytové situace a potřeb cizince), nelze než dospět k závěru, že ačkoli zájem na zrušení stěžovatelova pobytového povolení není výrazný, nepředstavuje toto zrušení nepřiměřený zásah do jeho soukromého ani rodinného života. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením právní otázky proporcionality postupu správního orgánu prvního stupně a žalovaného tak, jak je provedl městský soud v napadeném rozsudku. Námitka stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil

pokračování

právní otázku přiměřenosti zásahu rozhodnutí žalovaného do jeho soukromého a rodinného života, není důvodná.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelovy námitky důvodné, nezbylo, než aby v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, protože mu zdejší soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu